

1

Kodėl čia taip vėsu?

Jeigu Mirjama jau atsidūrė pragare, tai čia, apačioje, belangiame rūsyje drėgnomis plytų sienomis, apaugusiomis juodais pelėsiiais it kokio rūkaliaus plaučiai, buvo perdėm vėsu.

— Atsargiai, — įspėjo policininkas, pamodamas jai palenkti galvą, kad žengdama į katilinę neatsitrenktų į kybantį nuotekų vamzdį.

Mirjama buvo vos metro šešiasdešimt penkių centimetrų ūgio. Sudėjimas jos buvo kitoks nei Tramnico, kuris tokiam klaikiam darbui apskritai atrodė pernelyg patrauklus. Plačiapetis, aukšta kakta, lieknas, bet raumeningas. Kaip nužengęs nuo Berlyno policininkų kalendoriaus, jei tik toks buvo, pirmojo puslapio. Dulkės ir voratinkliai vėlėsi į šviesius, po nemiegotos nakties pasišiaušusius plaukus — stovėdamas galva jis beveik rėmėsi į rūsio lubas. Šis namelis Griunevaldės pakraštyje pastatytas dar praėjusio amžiaus trečiajame dešimtmetyje. Tikriausiai tada žmonės buvo žemesni.

Ir tikrai ne tokie pikti, kaip paskutinieji gyventojai. O gal visai ne?

Mirjama nurijo seiles ir pabandė prisiminti malonaus tarnautojo pavardę. Vyras paėmė ją nuo pat namų ir atvežė čia.

Nesvarbu. Šitaip ji tik stengėsi nukreipti mintis. Veltui. Tik ne čia, rūsyje, kuris dvokė krauju, šlapimu ir baime.

Mirtimi.

Tramnicas nuplėšė apsauginę raudonos ir baltos spalvų

juosta, kryžmai užklijuota ant durų staktos. Ant jos kas keli centimetrai juodavo atspaustas žodis „POLICIJA“.

Mirjama perskaitė: „SUSTOTI! NEŽIŪRĖTI!“

— Paklauskite, — komisaras nervingai pasikasė trijų dienų barzdele. Apdulkėjusio žibinto šviesoje atrodė, lyg sirgimų gelta. — Neturime teisės čia būti.

Mirjamai išsyk norėjosi ir linkčioti, ir purtyti galvą. (*Ne, neturime teisės. Taip, privalau tai padaryti.*) Bet galiausiai ji tik nerangiai krūptelėjo.

— Noriu *tai* pamatyti, — tarė ji.

Išrėžė taip, tarsi kalbėtų apie daiktą. Nedrįso ištarti pavardės, *jos* pavardės.

— Viršiju savo įgaliojimus. Nusikaltimo vieta nesutvarkyta, o vaizdai...

— Negali būti baisesni už tuos, kuriuos įsivaizduoju, — sušnabzdėjo Mirjama. — Turiu pamatyti.

— Gerai, bet lipkite atsargiai! — antrą kartą įspėjo policininkas, pamodamas į žemus laiptus.

Po jos sportiniais bateliais ėmė girgždėti išdžiūvusios medinės pakopos. Tramnicas praskleidė balkšvą polietileno plėvelę, primenančią dušo užuolaidą. Priešais atsivėrė priangis — tikriausiai persirengimo kambarys ar drabužinė. Už pravirų priešgaisrinės durų žiojėjo pragaras.

Ant varinės pakabos tvarkingai kabėjo kurjerio uniforma. Šalia stovėjo paketų prikrautas vežimėlis.

— Vadinasi, tai tiesa.

Tramnicas linktelėjo. Sumirksėjo, tarsi į akis būtų pakliuvę dulkių, kurių buvo pilna ore.

— Jūsų įtarimai pasitvirtino.

Šventas Dieve.

Pajutusi, kad nebebajėgs nė nuryti seilių, Mirjama susiėmė už gerklės. Burna buvo sausa kaip dykuma.

Policijai kelias savaites neaptikus jokių Lauros pėdsakų, Mirjama pati leidosi ieškoti dukters. Dar kartą apklausė visus kaimynus ir parduotuvių darbuotojus aplink žaidimų aikštelę Šveiserio rajone, kur paskutinį kartą buvo pastebėta mergaitė.

Viena jų buvo garbaus amžiaus, tačiau lengvos demencijos paliesta nuomininkė, kurios parodymų policija turbūt nevertino rimtai arba nesivargino patikrinti, nes moteris labai greitai pamiršdavo, apie ką kalbėjusi, ir paskėsdavo prisimini-muose. Vis dėlto senolė prasitarė, kad pagrobimo dieną matė kurjerį. Jai pasidarė gaila vyro, kuris, neradęs siuntų gavėjų namuose, nešė krūvą dėžių nuo daugiabučio Altdorferštrasėje iki DHL furgono. Tada patikino, kad kurjeris buvo panašus į jos sūnėną, bet, šiaip ar taip, visos tos moters kalbos kėlė abejonių.

Nepaisant to, ji vienintelė užvedė ant kelio!

— Jis iš tiesų persirengė kurjeriu, — patikino Tramnicas ir bato galu švelniai bakstelėjo į maždaug pusantro metro aukščio paketų krūvą vežimėlyje, atremtame į sieną.

Mirjamos nuostabai, o tada siaubui, dėžės nudardėjo ant žemės, nors policininkas juos vos prilietė.

— Papjė mašė, — paaiškino Tramnicas. — Tuščios.

Muliažas.

Pusantro metro aukščio.

Pakankamai vietos septynmetei.

— Laura, — sudejavo Mirjama. — Mano mažylė. Ką jis jai padarė?

— Apkvaitino, tada paslėpęs po dėžėmis ramiausiai nusi-vežė į furgoną. Ateikite.

Tramnicas tvirtai suėmęs atidarė priešgaisrines duris, kurias puošė senas „Sound & Drumland“ lipdukas. Nejaugi tas monstras mėgo muziką?

Visai kaip Laura?

Mirjama prisiminė vaikišką pianiną, įsigytą praėjusią vasarą. Pastarosiomis savaitėmis, kai niekas neskambino, tylą svetainėje rodėsi nepakeliama. O čia, apačioje, aidėjo nepakeliamas triukšmas. Kvadratiniam rūsyje, į kurį jiedu įžengė, Mirjama tarėsi girdinti dukters riksmą. Savo prisiminimų aidą, atsimušantį nuo pilkšvų sienų ir drėgnų grindų su nutekamuoju latakų centre. Nuo lubų siūbavo baltais dažais aptaškyta lemputė, metanti daugiau šešėlių nei skleidžianti šviesos.

— Kas ten? — kимиu balsu pasiteiravo Mirjama, rodydama į dėžę prie sienos.

Tramnicas, pasikasęs tvarkingai nuskustą sprandą, nužvelgė medinį konteinerį. Dėžė gulėjo ant metalinių pastolių, panašių į teismo medikų skrodimų stalą. Buvo sukalta iš rudų medienos drožlių plokščių, maždaug pusantro metro ilgio ir trisdešimties centimetrų pločio. Ilgojoje sienelėje, kuri matėsi iš priekio, delno atstumu viena nuo kitos žiojėjo dvi apvalios skylės, kiek platesnės už teniso raketes. Skylės, kaip ir dėžės viršų, dengė matinė plėvelė. Mirjama nematė, kas viduje.

— Inkubatorius, — tarė Tramnicas.

Pragarišką rūsį dar stipriau persmelkė šaltis. Mirjamai pasidarė silpna pagalvojus, kad pro skylės ji galėtų paliesti tai, kas slypėjo dėžėje.

— Ką jis jai padarė? Ką jis padarė mano mažylei? — sukuždėjo ji, nepažvelgdama į Tramnicą.

— Prieš daug metų nusikaltėlis dirbo neišnešiotų naujagimių skyriuje, bet buvo atleistas iš pareigų dėl netinkamo elgesio. Jis niekada su tuo nesusitaikė ir įkūrė savo „naujagimių skyrių“.

— Kam?

Mirjama žengė artyn ir ištiesė ranką, bet ši pernelyg drebėjo. Nieko nebus. Atrodė, tarsi dėžę suptų magnetinis laukas, sulig kiekvienu žingsniu vis stipriau surakinantis pirštus, siekiančius nutraukti plėvelę.

Tramnicas prisiartino jai iš nugaros. Švelniai palietęs pečius, atsikrenkštė.

— Tikrai to norite?

Ji linktelėjo, nors dar galėjo šaukdama pulti pro duris.

Policininkas nutraukė plėvelę nuo „inkubatoriaus“. Mirjama nesuspėjo laiku užsimerkti. Ji išvydo vaizdą, kuris paženklino jos atmintį taip, kaip įdagas gyvulio odą.

— Laura, — sušvokštė nesavu balsu.

Nebuvo abejonių, kad tai ji. Kūnas gulėjo padengtas kva-pą sugeriančiu kačių kraiku, o iš plačiai atmerktų akių rangėsi kirmėlės, bet Mirjama ją atpažino — iš smakro duobutės, apgamo ant dešiniojo antakio, princesės Lilifėjos segtuko, prilaikiusio neklusnius kirpčiukus.

— Jis ja rūpinosi.

— Ką?

Mirjamos siela, tartum atsiskyrusi nuo kūno, jau skendėjo jo skausmo jūroje. Policininko žodžiai nuskambėjo lyg tolimas kito pasaulio aidas.

— Aprūpino ją maistu ir vaistais, apsupo šiluma ir meile.

— Meile?

Mirjama pamanė, kad prarado nuovoką.

Ji atsisuko ir pažvelgė į Tramnicą. Pro ašaras vos įstengė įžiūrėti simetrišką policininko veidą.

Jos siaubui, pareigūnas pradėjo juoktis.

— Viskas geriau, nei tikėjaisi. O, kad matytumėte savo išraišką!

Tą akimirką Mirjama suprato, kad Dievo nėra, priešais ją guli Lauros kūnelis, o šalia stovi nelabasis.

„Joks jūs ne policininkas, — norėjo sušukti. — Tai jūs! Jūs pagrobėt, nukankinot ir nužudėt mano vaiką!“

Nespėjo ištarti šių žodžių — į jos kaktą tarp antakių įsmigo kirvis.

Paskutiniai garsai, kuriuos išgirdo, buvo skausmingas traškėjimas — tarsi jos ausyse kirstų sausą mišką — ir kraupus Gvido Tramnico juokas, skambėjęs, kol šis nenuilsdamas talžė savo auką.

Galiausiai ją apgaubė raudonas rūkas ir paskutinį kartą pervėrė stiprus skausmas. Tada viskas baigėsi.

Tamsa išsisklaidė.

2

Tilis Berkhofas

Kūdikis duso, bet plikiui tai nerūpėjo.

Jis iškėlė kumštį ir trenkė per kapotą kaip Toro kūju.

— Nešdinkis, čia vienpusis eismas!

— Spauskite jam krūtinę. Tris kartus, kaip sakiau, jums pavyks, — nurodė Tilis, lipdamas iš greitosios pagalbos automobilio.

Jis šaukė ne tam raumenų kalnui, įsispraudusiam į trimis dydžiais per mažą sportinį kostiumą, bet kūdikio motinai kitame laido gale, kuri iš siaubo vos kvėpavo.

Moteris paskambino prieš penkias minutes. Tilis visą kelią nepaleido iš rankų telefono.

— Tada vėl pūskite oro burna į burną. Tuoj atvyksime.

Jeigu ponas Rokis pagaliau mus praleis.

Nuo moters juos skyrė maždaug keturi šimtai metrų važiuojant tiesiai, todėl nedvejodami pasuko į Aichkazo kelią, siekdami aplenkti avariją Aichkampštrasėje. Idiotas, vairuojantis visureigį, nesiruošė jų praleisti, tad greitosios automobilis įstrigo vienpusio eismo gatvėje, kurioje nebuvo net šali-gatvio. Tas storžievis pasiryžo kumščiais priversti juos įjungti atbulinės eigos pavarą.

— Daugiau nekartosiu. Žiebsiu taip, kad nebeįžiūrėsi savo snukio, — stačiokas trumpam dėbtelėjo į savo automo-

bilį. Jame raudonplaukė giltinė dažėsi silikonines lūpas. — Aš skubu, o tu stovi man ant kelio.

Tilis giliai įkvėpė ir trumpam nuleido telefoną.

— Kas tau darosi?

Jis pamojo į greitosios pagalbos automobilį su tyliai žybsinčiais raudonais įspėjamaisiais žibintais ant stogo.

— Man reikia į Dauervaldo kelią. Nesiruošiu važiuoti atbulomis pro adatos skylutę, kad tik suspėtum į sporto klubą.

Praeiviai dažnai pasiskųsdavo, kai automobilis su įjungtu avariniu signalu sustodavo vidury gatvės, bet šitoks elgesys nustebintų net berlyniečius. *Nors*. Vakar Lankvice po valytuvu aptiko raštelį: „Vien todėl, kad gelbėjate žmones, neturite teisės teršti oro. Kitą kartą, nešdami iš namų ligonį, išjunkite variklį!“

Regis, įpykusiam tvarkos sergėtojui net nešovė į galvą, kad išjungus variklį išsyk išsijungtų ir prietaisai, palaikantys apopleksijos ištikto paciento gyvybę. Tikriausiai jam tai atrodė visiškai nesvarbu. Kaip raumenų kalnui buvo nesvarbus dūstantis kūdikis.

— Alio? Ar jūs dar čia? — sušuko išsigandusi moteris.

Plikis žengė artyn.

Tilis stipriau prispaudė ragelį prie ausies.

— Taip, aš čia. Įpūskite oro burna į burną!

— Ji mėlsta! Dieve, atrodo, kad...

— Pakaks! — Tiliui už nugaros šuktelėjo Aramas, lipdamas iš automobilio su įrankių dėže. — Traukis iš kelio, neturime laiko žaisti.

— Tik paklauskite to ručchio! — plikis prapliupo juokais. — Varyk iš čia!

Tilis pajuto gerai pažįstamą dilgčiojimą pirštuose. Sme-

genys siuntė signalą, kad tuoj gali padaryti klaidą. Tilis nesuprato, ar kraujas jam užvirė todėl, kad tas storžievis įžeidė jo kolegą kurdą, ar tiesiog taip sutapo aplinkybės. Kad ir kaip būtų, ant plauko kabėjo šešių mėnesių kūdikio gyvybė. Paskutinį kartą tokį dilgčiojimą pirštų galiukuose jis buvo pajutęs per gaisrą prieš tris savaites. Tąkart viršijo savo įgaliojimus.

Tilis buvo priešgaisrinės gelbėjimo komandos narys, vyresnysis ugniagesys, turintis greitosios medicinos pagalbos sanitaro išsilavinimą. Jautėsi apsimetantis greitosios pagalbos darbuotoju Vestende, nors turėjo nusitvėręs kvėpavimo aparatą ir laužtuvą pulti tiesiai į degantį pastatą.

Turėjo.

„Pernelyg impulsyvus elgesys, potencialiai pavojingas kolegoms“, — buvo įrašyta jo psichologinėje charakteristikoje, kuri ir lėmė, kad jis buvo perkeltas dirbti čia. Tai buvo tolygu degraduoti. Greitosios pagalbos sanitaras Berlyno pietvakariuose.

Ir viskas dėl prakeiktos katės. Tik ar išties jis buvo kaltas? Senutė liejo ašaras tvirtindama, kad keturkojė — visas jos turtas, todėl Tilis ir puolė atgal į liepsnojančią butą. Galiausiai teko gelbėti jį patį.

Prieš šokdamas į ugnį, pajuto dilgčiojimą pirštuose, — taip kūnas įspėjo vėl neprisidaryti bėdos. „Šįkart įsiklausysiu“, — pamanė dabar.

Tilis neturėjo laiko muštis, negana to, plikis priklausė kitai svorio kategorijai. Tilis nebuvo žemas ar silpnas, bet gebėjo atskirti eilinius gatvės mušeikas ir kovinio sporto atstovus. Jo priešininkas buvo vienas iš jų.

— Duok kvailiui kelią, — atsiduso Tilis.

Plikis pašaipiai nusikvatojo.

Tilis grįžo į greitosios mašiną ir dilgčiojančiais pirštais užvedė variklį. Įjungė pirmą pavarą, stengdamasis suvaldyti pyktį.

Palaukė, kol idiotas įlips į savo visureigį.

Tada nuspaudė greičio pedalą.

Po akimirkos trenkėsi į visureigio kapotą. Smūgis nebuvo toks stiprus, kad iššoktų oro pagalvės, bet plikis nesegėjo saugos diržo, todėl galva trenkėsi į vairą.

Raudonplaukė metėsi į priekį ir ėmė klykti taip garsiai, kad Tilis girdėjo ją net per du priekinius stiklus, žviegiant padangoms, dūžtant stiklui, lūžtant plastikui ir trupant chromui.

Netrukus kairė gatvės pusė buvo laisva. Tilis pasuko vairą ir stipriau nuspaudė greičio pedalą, kad, visu greičiu besisukant padangoms, šalin nustumtų aplamdytą automobilį. Kliuvo dar dviem netoli stovėjusioms transporto priemonėms, bet dabar jie pagaliau pajudėjo iš vietos. Tilis skubiai spustelėjo stabdžių pedalą, kad kaip strėlė nešautų į priekį senąja alėja.

Jis sustojo, atidarė vairuotojo dureles ir atsisuko į Aramą — šis sustingęs stovėjo gatvėje šalia sulamdyto visureigio, iš kurio jau ropštėsi plikis. Vyriškio nosis buvo suknežinta, veidu plūdo kraujas, dabar jis atrodė gerokai apdujęs.

— Pirmiausia kūdikis! — sušuko Tilis. — Nosis palauks.

3

Po aštuonių valandų

— Noriu tau kai ką parodyti, — šniurkščiodamas sušnabždėjo Maksas.

Tilis krūptelėjo, nes berniukui ir vėl pavyko įsliūkinti į palėpę nepastebėtam, it gerai treniruotam snaiperiui. Darbo kambario durys kaip visada buvo praviros. Tilis taip stipriai nekenė uždarų patalpų, kaip mylėjo savo šešiametį sūnų, sugbantį be garso užsiropšti laiptais.

— Kas nutiko, mažyli?

Vyriškis uždarė nešiojamąjį kompiuterį. Jau iš anksto buvo pradėjęs rašyti oficialų pasiaiškinimą, nors žinojo, kad veltui švaisto laiką. Viskas ir taip buvo aišku — tad ką dar galėjo pasakyti ekspertų komisijai?

Tilis ir vėl pasidavė emocijoms. Elgėsi impulsyviai ir nevaldomai, šįkart netgi buvo liudytojų, patikinusių, kad jis praradęs savitvardą suknežino vyrui nosį, ką jau kalbėti apie keturis aplamdytus automobilius. Niekam nerūpėjo, kad vos po kelių minučių jis išgelbėjo kūdikį. Greitosios pagalbos automobilis ne tankas, kad skubėdamas į įvykio vietą galėtų nušluoti viską iš kelio. Tikriausiai jį atleis iš darbo, ir dar betrūko, kad spaudoje pasirodytų straipsnis apie išprotėjusį sanitarą.

— Baigiau „Tūkstantmečio sakalą“.

Berniukas išdidžiai įnešė į tėvo darbo kambarį pilką erdvėlavį.

— Atrodo puikiai, — pagyrė Tilis.

Akimirką susimąstė, ar tikrai derėjo leisti šešiamėčiui sūnui konstruoti „Žvaigždžių karų“ erdvėlaivį su lazerinėmis patrankomis.

— Keista, kad gamintojai rekomenduoja jį vaikams nuo devynerių metų, — pridūrė, nors žinojo, kad tokios amžiaus nuorodos nieko vertos.

„Jei kyla abejonų, informuojame, kad žaislas skirtas vyresniems vaikams. Tėvams patinka manyti, kad augina genijų“, — kartą jam taip paaiškino žaislų gamintojas, kurio sandėlį Tilis buvo atvykęs gesinti.

— Matau Haną Solo ir Čiubaką, o kabinoje sėdi Lukas Skaivokeris. Nieko sau. Tiesiog puiku. Bet kodėl tu verki?

Berniukas kumšteliu perkreipė nosį ir pasimuistė.

— Mama, — nenoriai tarė.

— Kas jai nutiko?

— Neleido.

— Ko?

— Parodyti jai laivo.

Tilis nusišypsojo ir pašiausė tankius rudus berniuko plaukus. Paveldėjo juos iš savo motinos Rikardos, kaip ir putlias lūpas bei ilgas blakstienas.

Vis dėlto žmonės tvirtino, kad berniukas panašesnis į tėvą. Tikriausiai dėl didelių tamsių akių, kurios išlikdavo liūdnos, net kai juokdavosi.

— Parodyti Anai?

Tilis pažvelgė pro langą. Namų stogas dengė sniegas. Regis, praėjusią naktį Bukau prasidėjo žiema. Kaimynų duktė — Makso pirmoji meilė. Nuostabiai graži, turėjo pripažinti Tilis. Maža to, protinga, maloni ir mandagi. Puiki būtų marti, jei ne šioks toks amžiaus skirtumas. Septyniolikmetė Ana ruošė-

si brandos egzaminams, o Maksas ėjo į pirmą klasę ir svajoto tapti ugniagesiu kaip tėvas.

Mergina įsitraukė į žaidimą. Pastebėjusi, kad Maksas nenuleidžia nuo jos akių, kartais jį apsikabindavo ir netgi atsakydavo į beviltiškus meilės laiškus. „Sveiki, uošvi“, — sveikindavosi su Tiliu. Nenorėdama įskaudinti mažos Makso širdelės, nutylėdavo, kad jaunuolis, vežiojantis ją motoroleriu, siekia jos širdies ir rankos.

— Ar Ana namie?

Maksas linktelėjo.

— Bet mama neleido jos aplankyti?

— Noriu tik greit parodyti jai erdvėlavį.

— Suprantu. Manau, kad Ana labai apsidžiaugtų.

Tilis susimąstė, kaip išsisukti iš padėties neužsitraukiant žmonos pykčio. Jam jau buvo gana ginčų ir ašarų. Po visko, kas nutiko, ramybės troško labiau už viską. Galiausiai nusprendė pasiūlyti kompromisą.

— Ką gi, siūlau sandėrį. Galėsi parodyti Anai erdvėlavį, jeigu išvalysi katės dėžę. Ką manai?

Maksas linktelėjo. Tilis nušluostė nuo jo skruostų ašaras ir švelniai pliaukštelėjo per užpakalį.

— Pasakyk mamai, kad tuoj nusileisiu su ja pasikalbėti.

Žinojo, kad Rikarda mažiausiai valandą tylės, nes jis ir vėl pamynė jos auklėjimo principus.

Tokia ramybės kaina.

Rikarda nenorėjo, kad Maksas temstant eitų į lauką, nesvarbu, kad Ana gyveno čia pat už kampo.

— Jis vedžioja mus už nosies, — kaskart primindavo ir būdavo teisi.

Tilis negalėjo atsakyti sūnui. Berniukas žvelgė į jį užverk-

tomis akimis, kaip nubaustas šuniukas. Kartais susimąstydavo, kad Rikarda bijojo užauginti lepūnėlį ir tik todėl norėjo susilaukti antro vaiko — Emilijos.

— Maksai?

Berniukas atsisuko į jį nuo viršutinės laiptų pakopos. Atrodė sunerimęs, kad tėvas atšauks sandėrį.

— Taip, tėti?

— Pasakyk slaptažodį.